

Pesten

Rik rent. Hij rent zo hard hij kan en voelt honderden steentjes in zijn rug. Die rotkinderen! Het is ook elke dag hetzelfde: steentjes gooien, pesten. Gelukkig is het vanaf vandaag vakantie, dan is Rik er eindelijk een poosje vanaf.

Zijn benen doen pijn van het rennen en de sleutel om zijn nek slaat bij elke stap tegen zijn borst. Eindelijk, de voordeur. Hij draait zo snel mogelijk het slot open en knalt de deur achter zich dicht.

‘Sukkel!’ hoort hij aan de andere kant van de deur. Dat is de stem van Samuel, de ergste van allemaal. Hij gooit de laatste steentjes door de brievenbus. Rik rent naar boven, naar zijn kamer. Daar is hij veilig voor de pestkoppen en kan hij ze vanuit zijn raam in de gaten houden.

Ze staan nog steeds beneden en hebben hem al snel gezien. ‘Kijk, daar staat hij, die baby!’ Alle kinderen kijken naar boven en maken baby-geluiden.

Rik kijkt om zich heen naar de spullen in zijn kamer en geeft een trap tegen de paddestoel die hij bij zijn geboorte kreeg en waar nog steeds geen normale bureaustoel voor in de plaats is gekomen. De paddestoel vliegt met een harde klap tegen de muur. Rik schrikt en zet hem verdrietig terug op zijn plek. Waarom heeft hij toch een babykamer? Waarom heeft hij kuikentjesbehang? Waarom heeft hij nog steeds geen bureau, maar een luiertafel?

Rik zucht. Hij weet de antwoorden wel. Toen zijn moeder doodging, was hij nog maar een baby en zijn vader heeft nadien niks meer aan het huis gedaan. Hij houdt niet van verandering en draagt nog steeds dezelfde ouderwetse bril

en rare broek met wijd uitlopende pijpen. Rik zou alles over hebben voor een normale kamer, blauw behang en een voetbal-dekbedovertrek.

Hij gaat op de paddestoel zitten en pakt een lolly uit zijn tas. Als hij het papiertje van de lolly peutert, hoort hij weer een hoop lawaai op straat.

‘Sukkel Boskamp! Sleutel Boskamp!’

Rik loopt naar het raam. Daar rent Paul, zijn vader. De kinderen rennen er weer net zo achteraan als bij hemzelf en gooien ook bij Paul steentjes tegen zijn rug.

Rik hoopt dat zijn vader op tijd binnen is en rent naar beneden om de deur alvast open te doen. Hij is maar net op tijd. Paul komt naar binnen rennen en Rik smijt de deur achter hem dicht.

‘Bedankt,’ zegt Paul, alsof het de normaalste zaak van de wereld is om op zo’n manier thuis te komen.

‘Sukkels!’ hoort Rik buiten. Paul glimlacht en Rik kijkt naar de sleutel om zijn vaders nek. Daar is het allemaal mee begonnen. Vroeger dacht hij altijd dat alle vaders sleutels om hun nek droegen. ‘Elke slimme vader draagt een sleutel om zijn nek,’ had Paul gezegd. Rik was nog te klein om precies te begrijpen hoe het zat. Dat het allemaal te veel was voor zijn vader: het huishouden, zijn baan bij de bank en de zorg voor zijn zoon. Zijn baan alleen ging prima. Paul nam nog steeds een lading extra werk mee naar huis. Zolang hij daarmee bezig was, kon hij al het andere vergeten. En dat was nou precies het probleem. Paul vergat ook alles. De boodschappen, het wasgoed, en bijna elke dag zijn sleutel. Dus toen Paul voor de zoveelste keer bij de burens de politie stond te bellen omdat zijn sleutel weer eens binnen lag, zat er niets anders op dan de sleutel voortaan om zijn nek te dragen.

